

[Udenrigsministeren.]

derved, at som led i fællesmarkedspolitikken, der er restriktiv på dette område, har Tyskland kunnet oparbejde en sådan produktion, at import udefra er unødvendig eller praktisk talt unødvendig, og den begrænsning, det importforbud, der nu gennemføres, kommer til at gælde både for lande, der er medlemmer af fællesmarkedet, og for lande, der ikke er medlemmer af fællesmarkedet. Vi vil naturligvis presse på, for at perioden for importstoppet, hvis det overhovedet bliver godkendt af fællesmarkedsmyndighederne, i hvert fald bliver så kort som muligt. Jeg skal ikke komme ind på, hvilke synspunkter vi har med hensyn til, hvad der kunne bringes til at erstatte det.

Om de nye landbrugsordninger gælder det, at det bliver en ret omfattende proces at udarbejde gennemførelsesforordninger, altså for oksekød og for mejeriprodukter. Ingen kan derfor vide, hvornår de kommer til at træde i kraft, men sandsynligheden taler for, at det bliver i løbet af sommeren, selv om andre tror, at det ikke vil være muligt at nå at få dem gennemført til det tidspunkt. Vi vil naturligvis i den kommende tid, hvor disse gennemførelsesforordninger skal udarbejdes, fra dansk side både gennem drøftelser med kommissionen og gennem drøftelser med de enkelte medlemslande fortsætte forhandlingerne om, at der tages så vidtgående hensyn til vore interesser som muligt.

I forsvaret af vore interesser over for EFTA har jeg også tidligere her i tinget redegjort for de opnåede resultater. Vi kunne ikke få en fælles landbrugspolitik inden for EFTA gennemført. Vi opnåede derimod gennem en række enkeltaftaler med EFTA-landene forbedringer i vor landbrugs-eksport til disse markeder. Jeg ville tro, at det, vi opnåede i denne omgang, kontant vil kunne opgøres til 60-70 mill. kr. det første år med mulighed for, at beløbet stiger, efterhånden som afsætningsmulighederne vokser på markederne inden for EFTA. Ud over det har vi opnået en baconordning på det britiske baconmarked, som under alle omstændigheder betyder en stabilisering af det britiske baconmarked, og det britiske baconmarked er det største og det vigtigste enkeltmarked for dansk landbrug.

Vi skal ikke glemme, at eksporten af bacon til det britiske marked andrager et beløb, der nærmer sig 1,5 milliard kr. Det kan ikke være af underordnet betydning, om der opnås en aftale til stabilisering af dette marked; man måtte i hvert fald regne i meget store talstørrelser, hvis man mener at kunne se bort herfra.

Vi må altså have lov at sige, at der i den skete udvikling og i den behandling, som blev Danmark til del, ikke ligger noget som helst, som kan indicere, at vor markedspolitik skulle være blevet en fiasko. Men jeg vil gerne yderligere påpege, at de rent faktiske tal for vor eksportudvikling siger det samme. Man har været tilbøjelig til i hele denne situation kun at hæfte sig ved landbruget, og det er måske naturligt, fordi landbruget er det erhverv, der bliver vanskeligst stillet, sådan som markedsudviklingen har formet sig, men man må dog også, hvis man vil forsøge at vurdere virkningerne for det danske samfund, se på, hvad virkningerne er for industrien.

Jeg kan nævne — hvis jeg må have lov til at trætte det høje tings medlemmer med nogle enkelte tal — at for perioden, hvor vi har været medlem af EFTA, altså 1960-63, er vor totaleksport vokset med 26 pct., til EFTA med 31 pct., til fællesmarkedet med 20 pct. og til den øvrige verden med 26 pct. Her ligger en klar indikation for den værdi, som EFTA rent faktisk har haft for dansk eksport. Hvad specielt angår eksporten af landbrugsvarer i perioden 1960-63, stiller forholdet sig sådan, at landbrugs-eksporten regnet i værdi er steget med 10 pct.; til EFTA er den steget med 15 pct., til fællesmarkedet med 4 pct. og til den øvrige verden med 13 pct. Tager vi det sidste år — og jeg gør opmærksom på, at det er lidt foreløbige tal, fordi vi ikke kan få tallene for december helt nøjagtigt — ser vi, at der er sket en total eksportstigning på 14 pct., til EFTA er den på 17 pct., til fællesmarkedet på 14 pct. og til den øvrige verden på 8 pct. Uanset hvilke bekymringer man også med rette kan have vedrørende den fremtidige udvikling, kan vi i hvert fald fastslå, at der i de rent faktiske eksporttal ikke ligger noget bevis for, at den politik, der hidtil er ført, er blevet en fiasko.

Så opstår naturligvis problemet, om den anden begrundelse for at ændre vor markeds-